

Nirwana

“Die merel, die fluisterend onder mijn slaapkamerraam zingt, is lichtelijk gestoord. In de eerste plaats zing je niet op een winterochtend om acht uur, verder doe je zoiets niet in de stromende regen. Een sympathieke optimist. Ik draai me om en val weer in slaap.”

De zaal is vol. De minister van Landbouw, Bosbouw en Natuurbeheer spreekt. Zijn jaarlijkse rede bij de presentatie van het jaarverslag van Staatsbosbeheer. Op de eerste rij de DG voor Milieuvriendelijke Grondstoffen van het ministerie van Economische Zaken. Naast hem zijn collega voor Bosbouw en Natuurbeheer. Van het ministerie van LBN. Op de eerste paar rijen ook dames en heren gedeputeerden. Keurig in het pak. Jaarlijks van de partij sinds de provincies besloten een krachtig bosbeleid te voeren. In nauwe samenwerking met het Staatsbosbeheer, dat sinds kort weer over eigen provinciale kantoren beschikt. Met beheer en voorlichting in één hand. De scheiding was een flop. De dames en heren stralen een zachtgroen licht uit. Terwijl ik wat rondkijk praat de minister voort. Ineens geroezemoes. De Groningse ge-

deputeerde glimt. De minister heeft een primeur. In Groningen is de tienduizendste hectare snelgroeiend bos aangelegd, en wel door boer Beukema, vroeger gedeputeerde. Tienduizend hectare seejootwee-binders! Men applaudiseert. De minister heeft nog meer: de eerste snelgroeiende bossen bij de Dollard zullen worden gekapt. Maar ondanks de haast perfecte relatie tussen bosbouw en natuurbescherming toch weer problemen. De minister windt zich op. Enkele milieugroepen voeren hinderlijke acties tegen het kappen. Ze willen geen kaal landschap. Ze wijzen op de talrijke wiewalwalen die 's zomers de populierenbossen bevolken. Ze pleiten voor de zeldzame, schuwe peppelkoning die er gevonden wordt. Ineens lopen hun actievoerders naar voren. Met spandoeken. Ik lees: "Wij willen meer peppel. Van Dollard tot Meppel". Sommigen juichen. Ik zit naast de voorzitter van de sterk gegroeide bosgroep Zeeland. Zijn groep heeft zojuist een groot contract met de Houtbank afgesloten. Hij ruikt naar bos; eet alsmaar gebak; van de bossubsidies, zegt hij. En de minister praat maar door. Over bosbouwkundig onderzoek, in ere hersteld. Noemt de fusie met het natuurbeschermingsonderzoek, jaren geleden,

een blunder. Twee culturen die over elkaar heen vielen. Veel elende en geen resultaten. Waar aan nu een eind gekomen is. Weer applaus; enkelen huilen. Het wordt nu allemaal wat verward. Er vliegen ganzen door de zaal. Een kwartelkoning kruipt op mijn schoot. Uit zijn bruingrijze kop groeit een klein populiertje. Ineens opschudding. De minister deelt de jaarlijkse bosprijs uit, dit jaar met het houtproductie-vaantje. Dan doodse stilte. Wie? De spanning breekt. De prijs gaat naar de Stichting Natuur en Milieu. Wegens haar uitstekende studie over de bevordering van houtproductie in natuurlijke bossen. Klaterend applaus. Ik feliciteer Peter Nijhoff die ineens op de stoel van de Zeeuw zit. Fijn dat hij de prijs kreeg. Al zolang pleit hij voor meer productie van het milieuvriendelijke hout. Al zolang vecht hij voor de grootschalige aanleg van nieuwe bossen. Vóór houtproductie en tegen het broeikas-effect. Dat is inderdaad heel hinderlijk geworden. Ik heb het warm. Peter vervaagt. De minister is weg. De Zeeuw zit op het spreekgestoelte. Langzaam krijgt hij vleugels. En gakt. "Ik schrik wakker. Buiten regent het nog altijd. Maar de merel is stil. Heeft zeker doorgekregen dat het winter is. Jammer."